

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET MEŽNARIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 71615/01)

PRESUDA

STRASBOURG

15. srpnja 2005.

U predmetu Mežnarić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*

g. L. LOUCAIDES

gđa F. TULKENS,

g. P. LORENZEN,

gđa N. VAJIĆ,

gđa S. BOTOCHAROVA,

g. K. HAJIYEV, *suci*,

i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 23. lipnja 2005.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 71615/01) protiv Republike Hrvatske kojeg je hrvatskih državljanin g. Ivan Mežnarić ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 25. lipnja 2001. godine.
2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa S. Rajačić, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku Vladu ("Vlada") su zastupale njene zastupnice, prvo gđa L. Lukina-Karajković i, nakon nje, gđa Š. Stažnik.
3. Podnositelj zahtjeva naveo je povredu članka 6., stavka 1. Konvencije, tvrdeći da nije imao pošteno suđenje od strane neovisnoga suda jer je o njegovoj ustavnoj tužbi odlučilo vijeće sudaca u kojem je bio sudac koji je zastupao njegove protivnike u ranijoj fazi postupka.
4. Zahtjev je dodijeljen Prvom odjelu Suda (Pravilo 52., stavak 1. Poslovnika Suda). Unutar toga odjela vijeće određeno za razmatranje predmeta (članak 27., stavak 1. Konvencije) sastavljeno je kako to predviđa Pravilo 26. stavak 1.
5. Odlukom od 11. prosinca 2003. godine Sud je zahtjev proglasio dopuštenim.
6. I podnositelj zahtjeva i Vlada dostavili su očitovanje o osnovanosti zahtjeva (Pravilo 59., stavak 1.). Stranke su odgovorile u pismenom obliku na očitovanje druge strane.
7. Dana 1. studenog 2004. godine Sud je izmijenio sastav svojih Odjela (Pravilo 25., stavak 1.). Ovaj je predmet dodijeljen u rad novoosnovanom Prvom odjelu (Pravilo 52., stavak 1.).

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

8. Podnositelj zahtjeva je rođen 1954. godine i živi u Zagrebu.
9. Dana 10. srpnja 1991. godine M.T. i H.T. („tužitelji“) podnijeli su tužbu Općinskom sudu u Zagrebu protiv podnositelja zahtjeva, tražeći naknadu štete za povredu ugovora.
10. Od 27. studenog 1991. godine do 27. siječnja 1992. godine tužitelje je zastupao njihov punomoćnik, M.V., a nakon toga njegova kćer S.T., koja je preuzela odvjetnički ured svoga oca.

11. Tužitelji, ali ne i M.V., pristupili su na prvo ročište u predmetu koje je održano 11. prosinca 1991. godine. Tako je aktivnost M.V. u postupku bila ograničena na podnošenje jednoga skupa podnesaka sudu 2. prosinca 1991. godine, u kojima je odgovorio na tvrdnje podnositelja zahtjeva.
12. Na sljedećem ročištu održanom 27. siječnja 1992. godine S.T. je zamijenila svog oca kao punomoćnica tužitelja.
13. Dana 28. travnja 1992. godine Općinski sud je donio presudu u korist tužitelja. Nakon što je podnositelj zahtjeva uložio žalbu, Okružni sud u Zagrebu je 9. veljače 1993. ukinuo prvostupanjsku presudu i predmet vratio na ponovno suđenje općinskom sudu.
14. U ponovnom suđenju, 6. srpnja 1993. godine Općinski sud u Zagrebu opet je presudio u korist tužitelja. Podnositelj zahtjeva uložio je žalbu.
15. Dana 27. rujna 1994. godine Županijski sud u Zagrebu preinačio je prvostupanjsku presudu, prihvativši samo dio tužbenog zahtjeva tužitelja.
16. Podnositelj zahtjeva je tada podnio reviziju Vrhovnome sudu Republike Hrvatske u kojoj je tvrdio, *inter alia*, da nije mogao pravilno iznijeti svoj predmet pred Općinskim sudom.
17. Dana 8. prosinca 1999. godine Vrhovni sud odbio je reviziju podnositelja zahtjeva.
18. Dana 28. srpnja 2000. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske.
19. Nakon dostave odluke Vrhovnoga suda, dana 24. kolovoza 2000. S.T. je obavijestila Općinski sud u Zagrebu da je prije otprilike četiri godine prestala zastupati tužitelje i da odluku treba izravno dostaviti tužiteljima.
20. Dana 18. prosinca 2000. Ustavni sud odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva. Utvrdio je da članci Ustava na koje se podnositelj zahtjeva pozivao ne sadrže nikakve materijalne odredbe u koje bi bila ugrađena ljudska prava ili temeljne slobode. Sudac M.V. bio je član vijeća od pet sudaca koje je donijelo tu odluku. Vijećem je predsjedao drugi sudac. Podnositelj zahtjeva postao je svjestan sastava vijeća kad je dobio odluku Ustavnoga suda.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

21. Mjerodavni dio Ustavnoga zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine br. 99/99 – „Ustavni zakon iz 1999.“), koji je bio na snazi u relevantno vrijeme propisivao je sljedeće:

Članak 26. stavak 6.

“(6) Sudac Ustavnog suda se ne može uzdržati od glasovanja, osim u slučaju kada je sudjelovao u donošenju zakona, drugog propisa ili odluke koji su predmet odlučivanja.”

Članak 33.

"Ako ovim Ustavnim zakonom nije propisano drukčije Ustavni sud u postupku podredno smisleno primjenjuje odredbe odgovarajućih postupovnih zakona Republike Hrvatske."

Članak 72. propisuje da ako se ustavna tužba usvaja, Ustavni sud ukida osporavani akt i predmet vraća na ponovni postupak nadležnome tijelu.

22. Mjerodavni dio Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92 i 112/99, "Zakon o parničnom postupku"), koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, propisivao je kako slijedi:

Član 71.

"Sudac ili sudac porotnik ne može obavljati sudačku dužnost:

1) ako je sam...punomoćnik stranke...;

...

3) ako mu je...punomoćnik stranke srodnik po krvi u pravoj liniji...;

...

6) ako postoje druge okolnosti koje dovode u sumnju njegovu nepristranost."

Razlozi navedeni u članku 71., točkama 1.-5. smatraju se apsolutnim razlozima za izuzeće, s tim da je dotični sudac automatski izuzet od obavljanja svoje funkcije.

Članak 72., stavak 1. propisivao je da je sudac, čim sazna da postoji koji od razloga za njegovo izuzeće, dužan prekinuti svaki rad na tom predmetu i o tome obavijestiti predsjednika suda, koji će mu odrediti zamjenika.

23. U svojoj odluci br. Rev-1104/1999-2 od 24. lipnja 1999. godine Vrhovni sud je presudio da za primjenu članka 71. nije potrebno da razlog za izuzeće postoji tijekom cijeloga postupka, ili, posebice, tada kada je donesena pobijana odluka; dovoljno je da je postojao u nekom trenutku tijekom postupka.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. KONVENCIJE

A. Tvrđnje stranaka

1. Podnositelj zahtjeva

24. Podnositelj zahtjeva žalio se da je bio lišen svog prava na suđenje od strane nepristranog suda jer je o njegovoj ustavnoj tužbi odlučilo vijeće sudaca u kojem je bio sudac M.V., iako su i on, a kasnije i njegova kćer, zastupali protivnike podnositelja zahtjeva. Pozvao se na članak 6., stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj."

25. Podnositelj zahtjeva je tvrdio da je sudac M.V. prema domaćem pravu trebao biti izuzet u tom predmetu. U vezi s tim, istakao je da su na temelju članka 33. Zakona o Ustavnom sudu iz 1999. godine, zajedno s člancima 71. i 72. Zakona o parničnom postupku, u slučaju suca M.V. postojala dva apsolutna razloga za izuzeće. U svakom slučaju, sudac koji je prethodno zastupao njegove protivnike, i čija je kćer nastavila to raditi, ne čini se nepristranim i tako ne prolazi na testu objektivne nepristranosti.

2. Vlada

26. Vlada je tvrdila da je sudac M.V. bio nepristran jer nije sudjelovao u donošenju niti jedne odluke suda prije postupka pred Ustavnim sudom. Činjenica da je prije toga sudjelovao u predmetu podnositelja zahtjeva nije, sama po sebi, povrijedila članak 6. Ta okolnost nije utjecala na njegovu nepristranost jer je on tužitelje zastupao samo dva mjeseca, gotovo devet godina prije nego je od Ustavnoga suda zatraženo da odluči o predmetu podnositelja zahtjeva. Nadalje, tijekom razdoblja dok je zastupao protivnike podnositelja zahtjeva, nije bila donesena nikakva značajna odluka. U svakom slučaju, prema domaćem pravu, sudac M.V. nije bio obvezan izuzeti se od postupanja u tom predmetu. Stoga nema naznake niti objektivne niti subjektivne pristranosti suca M.V.

B. Ocjena Suda

27. Sud primijećuje da je postojanje nacionalnog postupka za osiguranje nepristranosti, i to pravila koja uređuju izuzeće sudaca, mjerodavan čimbenik. Takva pravila očituju brigu nacionalnog zakonodavstva da se uklone sve razumne dvojbe glede nepristranosti dotičnoga suca ili suda i predstavljaju pokušaj da se osigura nepristranost uklanjanjem razloga za takvu brigu. Uz osiguranje nepostojanja stvarne pristranosti, usmjerena su i na otklanjanje svega onoga što bi moglo izgledati kao pristranost, te tako služe za promicanje povjerenja koje sudovi moraju nadahnjivati u javnosti u demokratskom društvu. Prema tome, ako se ta pravila ne poštuju, to znači da je u predmetu postupao sud čija je nepristranost od strane domaćeg prava prepoznata kao dvojbeni. Ako se ne temelje na proizvoljnim pretpostavkama, Sud takva pravila uzima u obzir kad donosi svoju procjenu je li sud bio pristran, i, posebice, mogu li se bojazni podnositelja zahtjeva smatrati objektivno opravdanim (vidi, *mutatis mutandis*, presudu *Pescador Valero v. Spain*, br. 62435/00, stavci 24.-29., ECHR 2003-VII; presudu *Pfeifer and Plankl v. Austria*, od 25. veljače 1992., Serija A br. 227, str. 16, stavak 36.; i presudu *Oberschlick v. Austria (no. 1)*, od 23. svibnja 1991., Serija A br. 204, str. 23.-24., stavci 50.-52.).
28. U ovome predmetu Sud primijećuje da su konkretne odredbe o izuzeću sudaca Ustavnoga suda sadržane u članku 26. stavku 6. Zakon o Ustavnom sudu iz 1999. godine, dok se odredbe mjerodavnog postupovnog prava (Zakona o parničnom postupku) primijenjene *mutatis mutandis* kao pomoćna pravila (vidi stavke 21. i 22. ove presude). Čak i ako bi se moglo tvrditi da konkretne odredbe o izuzeću nisu osobito jasne i određene, Sud ističe da mu nije zadatak preispitivati mjerodavno domaće pravo i praksu *in abstracto*, nego utvrditi je li način na koji su bile primijenjene ili na koji su utjecale na podnositelje zahtjeva doveo do povrede članka 6., stavka 1. u ovome predmetu (vidi, *inter alia*, presudu *Padovani v. Italy*, od 26. veljače 1993., Serija A br. 257-B, str. 20, stavak 24.; i presudu *Hauschildt v. Denmark*, od 24. svibnja 1989., Serija A br. 154, str. 21, stavak 45.).
29. Prema stalnoj sudskoj praksi Suda, postojanje nepristranosti u smislu članka 6., stavka 1. mora biti utvrđeno prema subjektivnom testu, pri čemu se mora uzeti u obzir osobno uvjerenje i ponašanje konkretnog suca, tj., je li sudac imao neke osobne predrasude ili pristranosti u tom predmetu; te isto tako prema objektivnom testu, tj. treba utvrditi je li sam sud, i, između drugih vidova, i njegov sastav, nudio dovoljno jamstava kao bi se isključila svaka legitimna dvojba glede njegove nepristranosti (vidi, *inter alia*, presudu *Fey v. Austria* od 24. veljače 1993., Serija A br. 255, str. 12, stavci 27., 28. i 30.; predmet *Wettstein v. Switzerland*, br. 33958/96, stavak 42., ECHR 2000-XII). U svakom pojedinačnom predmetu treba odlučiti je li odnos o kojemu se radi takve naravi i stupnja da ukazuje na nedostatak nepristranosti kod suda (vidi presudu u predmetu *Pullar v. the*

United Kingdom, od 10 lipnja 1996., *Reports of Judgments and Decisions* 1996-III, str. 794, stavak 38).

30. Glede subjektivnoga teksta, osobna nepristranost suca mora se pretpostaviti dok se ne dokaže suprotno (naprijed citiranu presudu *Wettstein v. Switzerland*, stavak 43.). U ovome predmetu podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakve dokaze o tome, te nije bilo ničega što bi ukazalo na osobnu pristranost suca M.V.
31. Glede objektivnoga testa, mora se utvrditi postoje li, sasvim odvojeno od ponašanja suca, provjerljive činjenice koje mogu potaknuti dvojbu glede njegove nepristranosti. To podrazumijeva da je, pri odlučivanju postoji li u nekom predmetu legitiman razlog za bojazan da neki sudac nije nepristran, stav dotične osobe važan ali ne i odlučan. Ono što je odlučno jest to može li se ta bojazan smatrati objektivno opravdanom (vidi naprijed citirani predmet *Wettstein v. Switzerland*, stavak 44.; i presudu u predmetu *Ferrantelli and Santangelo v. Italy*, od 7. kolovoza 1996., *Reports* 1996-III, str. 951.-952., stavak 58.).
32. U tom smislu čak i ono što se izvana čini može biti od određene važnosti ili, drugim riječima, „ne samo da se pravda mora izvršavati, mora se i vidjeti da se ona izvršava“ (vidi presudu u predmetu *De Cubber v. Belgium*, od 26. listopada 1984., Serija A br. 86, str. 14, stavak 26.). Ono o čemu se ovdje radi je povjerenje koje sudovi moraju nadahnjivati u javnosti u demokratskom društvu (vidi naprijed citirani predmet *Wettstein v. Switzerland*, loc. cit.; i presudu u predmetu *Castillo Algar v. Spain*, od 28. listopada 1998., *Reports* 1998-VIII, str. 3116, stavak 45.).
33. Činjenica da je sudac djelovao u različitim svojstvima u istome predmetu može u određenim okolnostima kompromitirati nepristranost suda. U predmetu *Piersack v. Belgium* (presuda od 1. listopada 1982., Serija A br. 53, str. 14-16, stavci 30.-31.) činjenica da je sudac predsjedao u kaznenom postupku nakon što je bio predstojnik ureda državnog odvjetnika nadležnog za kazneno gonjenje u tom predmetu bila je dovoljna da se nepristranost suda izloži mogućoj dvojbi, protivno članku 6., stavku 1. Konvencije. U predmetu *Wettstein* (naprijed citiranom, stavak 47.), došlo je do vremenskog preklapanja dva postupka u kojima je R. obnašao dužnost suca u jednome predmetu, a pravnog zastupnika stranke protivnika podnositelja zahtjeva u drugom. Kao rezultat toga podnositelj zahtjeva imao je razloga za zabrinutost da će ga sudac R. i dalje vidjeti kao protivnu stranku. Sud je zaključio da bi ovakva situacija mogla potaknuti opravdane bojazni kod podnositelja zahtjeva da sudac R. nije pristupao predmetu s traženom nepristranošću. Nadalje, u predmetu *Walston v. Norway* (odluka br. 37372/97, od 11. prosinca 2001.), vremenski je okvir bio smatran mjerodavnim pri ocjeni značaja prošlog odnosa suca s protivnom strankom.
34. Sud primijećuje da je u ovome predmetu sudac M.V. zastupao protivnike podnositelja zahtjeva u ranijoj fazi postupka i da je nakon toga to isto nastavila raditi njegova kćer. Istina je da je prethodno sudjelovanje suca M.V. bilo manje važno i vremenski udaljeno, budući da je protivnike podnositelja zahtjeva zastupao samo dva mjeseca, gotovo devet godina prije odluke Ustavnoga suda od 18. prosinca 2000. godine (vidi stavak 10. ove presude) a njegova je aktivnost bila ograničena na pisanje samo jednog skupa podnesaka sudu (vidi stavak 11. ove presude). Njegova dvostruka uloga odnosila se na različita pravna pitanja: prvo se bavio primjenom pravila građanskoga prava kao punomoćnik tužitelja u glavnome postupku, i, nakon toga, kao sudac Ustavnoga suda, s ustavnošću presude donesene u tom postupku.
35. Isto je tako točno da je kćer suca M.V. prestala zastupati protivnike podnositelja zahtjeva negdje 1996. godine, a to je bilo prije nego što je Vrhovni sud donio svoju odluku koja je potom bila podvrgnuta ispitivanju ustavnosti.

36. Međutim, za razliku od naprijed citiranih predmeta, u ovome se predmetu radi o dvostrukoj ulozi suca u samo jednom postupku. Ta činjenica, osnažena sudjelovanjem kćeri suca M.V. stvorila je, po mišljenju Suda, situaciju koja može potaknuti legitimne dvojbe glede nepristranosti suca M.V.
37. U takvim okolnostima sud nalazi da je došlo do povrede članka 6., stavka 1. Konvencije u odnosu na uvjet nepristranosti suda.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

38. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

39. Podnositelj zahtjeva je zatražio naknadu materijalne štete uzrokovane činjenicom što je izgubio u predmetu protiv M.T. i H.T. pred Ustavnim sudom. Potražuje 50.000 EUR koji odgovara iznosu koji bi morao platiti M.T.-u i H.T.-u kad bude izvršena presuda Županijskoga suda od 27. rujna 1994. godine. Tvrdio je da postoji uzročna veza između propusta Ustavnoga suda da djeluje nepristrano i odbijanja njegove ustavne tužbe.
40. Podnositelj zahtjeva nadalje potražuje naknadu nematerijalne štete zbog nezadovoljstva i trpljenja do kojih je došlo zbog povrede i štete nanesene njegovom privatnom i obiteljskom životu i njegovom domu zbog ovrhe presude Županijskoga suda. Podnositelj zahtjeva nije specificirao iznos koji potražuje.
41. Vlada je osporila oba zahtjeva. Tvrdila je da je zahtjev podnositelja zahtjeva za naknadu materijalne štete neosnovan jer ne postoji nikakva uzročna veza između povrede kojoj prigovara i navodne materijalne štete. Vlada smatra da se zahtjev podnositelja zahtjeva temelji na pretpostavci da bi presuda donesena u domaćem postupku bila u njegovu korist da nije bilo došlo do navodne povrede. Međutim, ni u kom slučaju bilo očito da bi ishod postupka bio drugačiji da nije došlo do navodne povrede.
42. Glede navodne nematerijalne štete, Vlada je pozvala Sud, u slučaju da utvrdi povredu, da procijeni iznos pravične naknade na temelju svoje sudske prakse u sličnim predmetima.
43. Sud primijećuje da se dodjela pravične naknade može temeljiti samo na činjenici da podnositelj zahtjeva nije imao sve koristi od jamstava članka 6., stavka 1. Međutim, Sud ne može nagađati o tome kakav bi bio ishod postupka usklađenog s člankom 6., stavkom 1. Konvencije (vidi presudu *Incal v. Turkey*, od 9. lipnja 1998., *Reports* 1998-IV, str. 1575, stavak 82.).
44. Glede naknade za nematerijalnu štetu, Sud smatra da utvrđenje povrede članka 6., stavka 1. Konvencije samo po sebi predstavlja dovoljnu pravičnu naknadu u ovim okolnostima.

B. Troškovi i izdaci

45. Podnositelj nadalje potražuje:
- (a) 1.940 EUR na ime troškova nastalih u ovršnom postupku nakon presude Županijskoga suda od 27. rujna 1994. godine;
 - (b) 493 EUR na ime troškova nastalih u postupku pred Ustavnim sudom;
 - (c) 1.165 EUR na ime troškova nastalih pred Sudom.

46. Vlada nije prihvatila stavke (a) i (b) budući da je povrat pravnih troškova moguć samo ukoliko se odnose na utvrđenu povredu. Tvrdili su da troškovi koje podnositelj potražuje nisu nastali zbog toga što je on kroz domaći pravni poredak tražio sprječavanje i zadovoljštinu za navodnu povredu.
47. Glede stavke (c), Vlada je pozvala Sud da procjeni iznos na temelju svoje sudske prakse u sličnim premetima.
48. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ukoliko je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa. U ovome predmetu, na temelju informacija koje ima i naprijed navedenih kriterija, Sud primijećuje da u spisu predmeta nema dokaza koji bi navodili na zaključak da je podnositelj pretrpio neke dodatne troškove i izdatke pred domaćim sudovima kao rezultat povrede svoga prava na suđenje pred nepristranim sudom. Sud stoga odbija zahtjev za naknadu troškova i izdataka nastalih u domaćem postupku i smatra razumnim dosuditi iznos od 1.165 EUR za postupak pred Sudom, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

49. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
2. *presuđuje* da utvrđenje povrede samo po sebi predstavlja dovoljnu pravičnu naknadu za nematerijalnu štetu koju je pretrpio podnositelj zahtjeva;
3. *presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti iznos od 1.165 EUR (tisuću sto šezdeset i pet eura) na ime troškova i izdataka, koji treba preračunati u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja, uz sve poreze koji bude potrebno zaračunati na naprijed navedeni iznos;
 - (b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedene iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
3. *odbija* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 15. srpnja 2005. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren Nielsen
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik